

Mutluluğun Muhatabı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 05 Ekim 2016

Mutluluğun muhatabı aydınlık ve karanlık yanılması ki bağlaçların, imleçlerin suskunluğuna yığıdığım sayısız kelimenin anlık bir isyanından ziyade ömürlük sevinçleri iken sahiplenme isteğiyle yanıp tutuştuğum.

Sen ve sana dair yine bizliğe giden yolun karanlık geçitlerinde, dokunaklı bir aşkın tasarrufunda heba ettiğim üç beş sınırlı hayalden ibaret.

Görmediğim, duymadığım ve bilmediğim ne çok kehanet hatta adı konmamış bebeklerin o tiz seslerine yığıdıkları bir ömür önlerinde uzanan ve annelerinin yumuşacık göğsünde, tüm kötülüklerden uzak ve masumiyetin sevgiyle kâh yarıştığı kâh kaynaştığı...

Sürüncemede ne çok duygum var ve atıl bir yürek sesi: Bir açıp bir kapattığım o kutunun dibine yığıdığım. Ne, diye sorma sakın zaten sana soracağım soruların yanıtı kalacağı bilinciyle döşüyorum boşluğu. Boşluk, dedim hem de en engininden ve en paylaşılmazım yine de donattığım ve kuşatıldığım... Bir anlamda çözümlenmeye gayreti ile israf ederken zamanı. Zaman: Zaruri ve bir o kadar sıkıcı. Saatlerin durakladığı ve her nasılsa günlerin birbirini ivedilikle kovaladığı...

Yeni çaldı kapının zili. Beklemediğim kim varsa dolmuş kapıya. Önce onları buyur ettim ve beklediklerimi zincirledim kilometrelerce uzaklıkta, yoksun bıraktıkları varlıkları iken özlem duyduğum.

Garip ve akla zarar onca ikilem: Ben gibi ve sensizlik gibi. Senden size çoğalttığım bir tahakküm kadar da baskıcı.

Çok geç kaldım! Açılışının ne olduğunu inan ki bilmiyorum. Ya da neye geç kaldığımı. Zorunda mıyım da erken bir vakti yeğliyorum.

Doğmadığı günlerde özlüyorum güneşi. Sizin oralarda hiç batmadığını bilsem de esefle kınıyorum bu sefer: Hiç mi buralara uğramaz?

Umarsız o da senin gibi. Ah, keşke kayıtsızlığımı sürdürebilsem ve keşke her durakta yeni baştan başlasam yolculuğuma.

Tahmin etmektense cevap vermeme hakkımı kullanıyorum. Saçma hem de nasıl: Ne de olsa muhatap kılındığım tek bir soru yok. Akıllarından geçeni tahmin etmek bile istemiyorum ve boşa aldığım dan ziyade başa aldığım... Her nasılsa, soluklanmak amacıyla verdiğim o molaya sığırdığım sayısız telaş.

Batılı mı ömrün atılı mı aşkın?

Sığdırdığımdan ziyade sığınmak adına büründüğüm sessizlik mi yoksa tek gerçek?

Ve asla dayanamadığım yine de doyamadığım seyri mi ömürlük duyguların?

Korkularım hem yersiz hem de anlatamadığım aykırılıkların gerçeklerle olan dostluğuna yığamadığım sayısız gölgeden ibaret.

Tekrarlarını seyrettiğim, sonu belli başı kayıp ne çok hayat hikâyesi: Biraz benden, deme gafleti ile ahkâm kestiğim ve nihayetinde duvara tosladığım. Al işte, zincirleme bir kaza daha. Oysaki değil hız yapmak düşüncesine bile asla vakıf değildim. Zaten neye haiz olduğum değil de bana layık görülenlerle avundum bir ömür.

Ne duruyorsun? Hadi sağalt şu acılarımı! Dur bakalım, bir kere mecbur musun da yakınıp duruyorum. İlet bir sancı duyguların nüksettiği her şekilde bana biçilen paye. Yine başladı... Ne o?

Hayır, sakın sorma bana. Hem bin yıldır anlatıyorum da tek bir katresi girdi mi kulağından. Öyle ya, sen gözlerinle duyar ve anlamsız rötuşlarla okursun bildiğini. Bildiğimden ziyade bildiklerin ya da bilmekle yükümlü olup, geçiremediğim süzgeçten ve her nasılsa biriken o tortu.

Sancılı bir birliktelikten ziyade zaruri bir yalnızlık... Zor bir seçim yoksa bahşedilen bir hediye mi seçme hakkımın bulunması?

Yine de umut beslediğim şu girdabın yutuculuğunda, boğazımdan tek haram lokma geçmezken, bir bir döküyorum eteğimdeki taşları. Yeter ki; sen de elini altına sok en azından sana yakın duran hangi taş ise her ne kadar mevcudiyetin yüreğime bir pranga geçirmiş olsa da...

Bakir bir ıssızlığın tınısına vakıf olmak aslında tecelli eden mahremiyetin indinde, bellediğimiz tesellisi yine insanlığa dair ama günbegün terk edilen bir vicdan kadar ötelenmeye mahkûm deryasında aşk ve sevgi kadar davetkâr olmasa da onca menfi duygu.

Sessizlik ıslık çalarken, gün zamanı terk ederken ve ölürken gece.

Ölgün bir günce yine insanlığın batılı ve ölümlü birer rüyayız her birimiz uykuya dalarak yitirdiğimiz bir zaman dilimi ve soyutladığımız bitimsiz riyalarla aldatırken birbirimizi. Bir telaştır gidiyor, bazen ertelediğimiz bazense ertelendiğimiz.

Sıralı ölümler iken beklentimiz, anlık peyzajlarda yol veriyoruz ömür denen o satır arasında yitmişliğin en çılğın şarkısından arda kalan kaç notaysa...

Bir öfke zaman zaman teslim olduğumuz ve mizacı yine şu devingen ruhların belki de anlık bir hezeyanla karşı çıktığımız onca maruzat sayesinde haklı çıkmanın haksız gururu kadar gereksiz bir locada seyrederken insanlığın piyesini.

Çaldığımızdan ziyade çaldırdığımız yine de efkâra bürünüp, sıyrıldığımız maskelerden arda kalan.

Hiçliğin hıçkırığı kadar da ayan beyan üstelik varlık addedilen ve her nasılsa gaflete bürünmekten alıkoyamazken üstelik bilinmedik bir boyutta yolculuğumuzu ebediyete kadar devam ettireceğimiz gibi asılsız bir peşin hükme varıp, asla varamayacağımız o yakanın hayalini kurup da sislerde boğulduğumuz...

Boğuk seslerle örülü evren bazen yalıtığımız bazense kucakladığımız.

Meskensiz ithamlar eşlik etse de hangi boyunduruğu gönül rahatlıkla baş tacı edebiliriz ki?

Keşkelere sığınıp, yarını unuttuğumuz ve mazinin kısılcacında rehin tutulduğumuz hangi düzlemse, tüm karmaşıklığın kıymete binip basit çözümleri görmezden gelmek kadar da hayal kırıklığı yaratan.

İnsandan önce ve insandan sonra hele ki masumiyetin kayıp sanrılarına sarılıp, iyiyi ve güzeli dilesek de sonunu bir türlü getiremediğimiz kaygı yüklü beklentilere maruz kalıp, kundakladığımız insanlığımızdan damıttığımız.

An, anı, beklenti, süregelen, demli bir milat ki geride kalanlara sünger çekmekten imtina edip asılı kaldığımız o kancada esarete mahkûm edildiğimiz ve söylemeye cesaretimizin olmadığı bir dramın kaçınıcı sahnesi ise aşkı payidar kılan beşeri bir ihtirastan ziyade varlığımızın teamülünde rast gelmek bilinmeze...

Mimlenmişken, imlediğimiz hele ki kelimelerden arda kalan bir yalnızlığı buyur etmek o gölgeli yansımanın en hazin birlikteliğinde yenik düşmekten öte var olmaya aday göreceli bir insan seli.

Adsız bir lisanda, bilinmedik bir lehçede yine insanlığın tezahürüne denk düşen ama tezahüratı anlamsız bir gürültüye sebebiyet verip soluklandığımız bir omuzda uyuya kalmışken vicdan yüklü darbelerde can yaktıktan sonra canımızı yakan ve savurgan insan izlekleri, her daim sürtüşen ve bir avazda sevginin doğurganlığına rest çekmekten aciz nefret yığını ne çok kelam bazen sessizliği mesken edinmiş bazense suskunluğu meziyet bilen.

Sona adımladığım o istikrarsız gidişlerin tekerinde kırık bir pedalin isyanını hak bildiğim bir g nahtan mı ibaretim yoksa?

Sanrılarla zincirliyim, aşka delalet bir nifak kadar da  z rl y m ve  lg n imgelerin kırsalında, kıra alan saçları aşkın iken kaybolduğum bir devranda, soluk benizli kaderle cilveleşen o hulasa sessizlik kadar gözlerim  rt l .

Gecenin peçesini görmezden gelen bir güneş iken, çalakalem resmettiğim, sorumlu ve sorunlu niyazında meşk ettiğim ve ansızın havadan nem kapıp, sığındığım kolları rahvan gök kubbe ki, kayıtsızlığımın pervasızlığında, güdümlü bir sevgi neferiyim bir o kadar beyhude bir telaşla çıkmışken yola, ani bir refleksi görmezden gelememenin sancısı iken yürek cebelleşirken isyanını y d edip d nl k bulutların, eskiyen bir g ncenin bağnaz ve soluk sayfasında esir düşmüşken aşka...

Haznesi mi yoksunluğumun, gölgesi mi atılan alımların ve her nasılsa takılan her bir elmede, münafık bir varlık iken rastlaştığım ve sorup soracağım tek soruyu görmezden gelmenle boşalan tıknaz nefesimde, her nasılsa Hakkın rahmetine kavuşmuş iken kayıtsızlık.

Demli isyanlar perişan bir varlığın izbelere sakladığı sırlarını ifşa ederken ve heng mesi dürtülerin... Bir bir kayıt altına aldığım alt bilincin kapasite aşımı beyanatına attığım tek bir entikle yok saydığımın bir tık ötesinde yoksun kılındığım bir muafiyet kadar da esrikli bir algının satır arasına karışmış hegemonyasından arda kalan...

Anlatmak istediklerim anlattıklarımın kat ve kat üzerinde. Sancılı yankısı yürek sesinin çarpıp da geri d nemezken o heybetli varlığının izdüşümündeki pervasızlığın kadar kayıt dıőı olsa da...

Hanidir sırdaş bir tümceye denk düşüp, dengimi bulamadığım koca bir ömür kadar da algı dıőı addedilen yetilerimden de öte bir buhranın izafi hükmü belki de günlük kaygılarım iken s r git bir sağanağ  esir düşmüş damlaların seyri hele ki gök kubbede asılmışlığı hayallerin peyder pey çalarken içimdeki ocuk o münafık ıslığı.

Kademeli bir var oluő yetmedi s ms k bir imgenin tekelinde iz süren bir akala rast gelmekten de öte adına yalnızlık denen Őarkı. Gölgeleyen ne ise adını anmayacağım seyri anlamsız terk edişlerin bu yüzden belki de terk ediliőlerin acısını çıkardığım her yeni batıda baş veren umut ağacının gölgesine istiflediğim d ő kırıntıları.

Aşka nazire eden boyutsuzluğun istikrarsız yaslara dayalı hükümleri de elden ele geçen ve yergilerin bir bir ifşa edildiği anlık bir hezeyana delalet en büyük tutarsızlığı yine insanoğlunun.

Sarmalı duyguların en büyük isyanım yine de maneviyatımı  rselemesine izin vermeyeceğim sırdaş bir

kelamda saklı tuttuğum bu yüzden her an geri kaçtığım bir gölge kadar da silik bir donatı tümünden gelen hak edişlerin tekeline sığamazken yine de sığındığım tek kudret.

Geceleri mademki katkı yapmışım hüzne ve mademki hiçliğin hıçkırıklarına boğulmuşum ölsem ne gam bu saatten sonra... Dememe ne hacet, yeter ki iz sürdüğüm anlık bir hezeyandan arda kalan savruk bir tümcenin en gizli ögesi olayım. İnsanlığımı sorguladığım kadar sorgulandığım, sevgiye meylettğimden öte nefreti kucaklayanlara inat tüm kanıksadığım.

Anlık bir aşktansa ömürlük bir yoldaş...

Günü birlik bir mutluluğu yok saymak belki de en akıl karı yeter ki kaybolduğumu rüyalarımın tek varisi olsun sessiz kimliğim ve kanıksanan en muhalif obje çoğunun gözünde.

Sırta kadem basanlara inat, tüm mücadelemden arda kalan...

Gözden düşen üç beş yaşlı yok sayanların en sancılı birlikteliği belki de isyan addedilen o gönülsüz muhabbetlerde kaybolan adsız malikleri yalan beyanatların ısrarına yenik düşmüş bir muhalefetin ayak izinden ibaret iken onca söylene.